

Lugosi Béla hobbija

Lugosi Béla, a híres vámpír, már egy ideje rosszul alszik. Csak forgolódik álmatlanul az ágyban, nem tud aludni, nézi a plafont. Nem az első eset ez. Nem is a második. Lugosi Béla már tavaly március óta rosszul alszik. Vagyis amióta úgy él, mint más, rendes emberek: nappal ébren van, éjszaka alszik. Azaz aludna.

S mit csinál az ember, ha nem tud aludni? Felkel. Ez eddig világos. Lugosi Béla ma például pontosan ezt teszi. Felkel az ágyból. No de mit csinál az ember, pardon, a vámpír, miután felkelt? Nos, ha a vámpír felkel, mert nem tud aludni, akkor a legjobb, ha valami olyat csinál, amit szeret. Igen ám, de Lugosi Béla kevés dolgot csinál szívesen, azokat is leginkább illegalitásban. Most viszont nem illegalitásban van, hanem a szobájában, ahol leül a kedvenc koporsójára és gondolkodik. Gondolkodik, gondolkodik és gondolkodik. Csoda-e, ha ennyi gondolkodás után eszébe is jut valami?

- Megvan! Hobbit kell találnom! - kiált fel. - Ha volna hobbim, nem forgolódnék álmatlanul az ágyban, nem nézném a plafont. Ha volna hobbim, most azzal foglalkoznék, és nem üldögnék itt.

Igen ám, de milyen hobbij? Lugosi Béla újra gondolkodik. Gondolkodik, és gondolkodik...

- Ez is megvan! - kiált fel megint. - Énekelni tanulok! A zenét úgymint mindig szerettem!

Nagyon megörül a jó ötletnek. Aztán eszébe jut, hogy ehhez tanár kell. Ez baj. Azért baj, mert Lugosi Béla az embereket csak bizonyos, hogy úgy mondjuk, speciális körülmények között szereti.

- Tulajdonképpen ez is speciális körülmény - mormolja.

Feláll a koporsóról, és öltözködni kezd. Fekete kabátot, fekete kalapot vesz fel. Elhatározza, hogy csak híres zeneiskolákat fog felkeresni. (Igen, Lugosi Béla egy kicsit sznob. Igaz, nem jobban, mint amennyire a híres vámpírok általában sznobok.)

Híres zeneiskolából egyetlenegy van a városban, a Frankenstein doktor utcában. Ennek az ajtaján lép be fekete kabátban, fekete kalapban Lugosi Béla. A titkárnő fogadja.

- Jó napot! Miben segíthetek? - kérdezi. Különben egyáltalán nem úgy néz ki, mint aki segíteni szeretne. Rosszkedvűnek látszik, talán rosszul alszik ő is.

- Énekelni szeretnék tanulni - mondja a vámpír.

- Semmi akadálya - válaszolja a titkárnő.

Lugosi Béla kitölti a papírokat, és néhány perc múlva már a szolfézstanárnő előtt áll.

- Énekeljen nekem valamit! - mondja a tanárnő mosolyogva.

Lugosi Béla énekel. Azaz énekelni próbál. A tanárnő már nem mosolyog.

- Köszönöm, ennyi elég lesz - mondja egy kis idő múlva.

Aztán hallgat. Lugosi Béla is hallgat.

- Magának igen ronda hangja van - mondja aztán a tanárnő.

Halkan beszél, de Lugosi Béla jól hallja, amit mond.

- Tudom - feleli a vámpír.

Az óra után szomorúan járkal fel-alá a zeneiskola folyosóján. De azért nem adja fel. Hogyisne! Hogy megint álmatlanul forgolódjon az ágyban és a plafont nézze! Azt már nem! Lássuk csak! Mihez kezd az a vámpír, aki nagyon szereti a zenét, de énekelni nem tud? Hát persze! Ha a vámpír nem tud énekelni, a zenét viszont imádja, akkor hangszeren tanul!

- Megvan! Gitározni tanulok! - kiált fel boldogan.

Visszamegy a titkárnőhöz. Mit megy, úgy szalad, mint aki után fokhagymát dobálnak! Inkább gitározni szeretne, magyarázza a titkárnőnek, aki még mindig rosszkedvű, de azért felírja Lugosi Béla nevét a gitárklub listájára.

A gitáróra fél kettőkor kezdődik.

Lugosi Béla izgatottan lép a terembe.

A teremben hosszú hajú, farmernadrágos fiatalok ülnek. Gyakorolnak.

Lugosi Béla is leül. Nagyon izgul, a torkában dobog a szíve.

- A jobb kezén jók a körmök, a bal kezén viszont túl hosszúak - mondja neki bemutatkozás helyett a gitártanár.

Lugosi Béla a kezét nézi.

- De hát a munkámhoz hosszú körmök kellene!

- Vagy a munka vagy a gitár - mondja szigorúan a tanár.

Kicsivel később Lugosi Béla ismét a titkárnő előtt áll.

- Tessék mondani, milyen óra van még ma?

- Trombita-és üstdobóra. Melyikre akar bemenni?

- Mind a kettőre.

De a trombitával és az üstdobbal, sajnos, a vámpír ugyanúgy jár, mint a gitárral. Sőt, másnap a csellóval és a szaxofonnal is. Vagy a körme túl hosszú, vagy az ujja túl rövid, valami baj mindig van. Lugosi Bélát mindenhonnet elküldik. (Ezek után csoda-e, hogy nem szereti az embereket?)

A szaxofonóra után hazafelé ballag. Szomorúan nézelődik, forgatja a fejét hol jobbra, hol balra, hol jobbra, hol ba... Hoppá! Mi az ott a Portugál utcai hangszerbolt kirakatában? Egy furcsa

izé, hmm, nem is izé, hangszer. Nocsak, nocsak. Lugosi Béla megáll. A különös hangszert nézi. Vajon mi az? Aztán bemegy a boltba, és megnézi közelről is. Kézbe veszi, kipróbálja. Sok kis koponya egymás mellett, hozzá két ütő. Rajta nagy betűkkel: *xilofon. Made in China*. Szép kis darab, Lugosi Béla meg is veszi azonnal.

A vámpír azóta xilofonozni tanul. Egyedül. Ha nem tud aludni, halk melódiákat játszik. Improvizál. Végre neki is van hobbija! És ettől boldog. Nagyon boldog.

